

TDK-DOLGOZAT
MELLÉKLET

Bárány Fanni Nóra
BA

2023

INTERAKTÍV SZÖVEGFELDOLGOZÁSI MÓDSZEREK EREDMÉNYESSÉGE
TANULÁSI ÉS VISELKEDÉSI ZAVART MUTATÓ GYERMEKEKNÉL

Bárány Fanni Nóra

Széchenyi István Egyetem

Apáczai Csere János Pedagógiai, Humán- és Társadalomtudományi Kar

Gyógypedagógia szak

Témavezető: Dr. Kurucz Anikó egyetemi adjunktus

Tartalomjegyzék

1. Mellékletek.....	3
1.1. Felhasznált mesék	3
1.2. Képek.....	9
Az alkotási folyamat:	9
Az alkotások:	10
1.3. Foglalkozástervezetek	17

1. Mellékletek

1.1. Felhasznált mesék

Lázár Ervin: A kék meg a sárga

Egyszer két festékpötty - egy kék meg egy sárga - egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

- Nem menne kicsit távolabb? - mondta ingerülten a Kék.

- Menjen maga - válaszolta a Sárga -, s különben is, talán köszönné!

Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta - csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak.

- Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! - morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

- Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm?

- De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok!

- Engedje meg, hogy föl kacagjak - mondta gúnyosan a Sárga -, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba.

- Először is maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelden el egy sárga szemű embert... brr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem!

- Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.

- Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok.

- Hah! - kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt:

- Nicsak, milyen szép zöld pötty!

Lázár Ervin: A csomag

Rutoldó fölmászott a Nagyszederfára és átnézett Tupakka kertjébe.

- Nahát, ez vérlázító - morogta. - Még mindig jókedvű.

Valóban, Tupakka, odaát a nagy kontyú fák meg a hetyke vetemények között, eléggé vérlázítóan derűs volt. Vérlázító mosoly virágzott vérlázító bajsza alatt, és kilométeres szakáll is vérlázító-vidáman fodrozódott a szélben. S ha mindez csak ma volna így?! Ki bánná! De hogy háromszázhatvanöt éve egyfolytában?! Kedvtelve tesz-vesz a kertjében, kever-kavar, fütyörészik, brummog, dalokat döngécsel, ás, kapál, veteményez, szüretel, olt, nyes, forgat, tölt, hurul... és derűs, mint egy szeptemberi délután.

-Na, ebből elegendem volt! - mondta magának Rutoldó. - Hogy valaki, aki eredendően mirgő-morgó, zsörtölődő, házsártos vénség, háromszázhatvanöt évig derűs legyen, az mégiscsak sok! Majd teszek én a te jókedvedről!

Rutoldó arca villogott, mint egy nyári zivatar, aztán hangosan elnevette magát, macskaügyesen lekúszott a Nagyszederfáról, fölkapott egy icurka-picurka kavicsot, és dolgozni kezdett: az icurka-picurka kavicsot beletekerte egy papírszalvétába, s szalvétástul beletette egy gyufásdobozba, a gyufásdobozt ragasztószalaggal körületekerte, nehogy egykönnyen ki lehessen nyitni, elővett tíz ív hófehér csomagolópapírt, beléjük csomagolta a gyufásdobozt, az egészet jó erősen átkötötte tíz méter cukorspárgával, előkotort egy papírdobozt, behuppantotta a tíz méter cukorspárgával átkötött csomagot, a papírdobozt leragasztotta, beletekerte húsz lepedő nagyságú, ultramarinkék műanyag fóliába, a műanyag fóliára rátekert vagy ötven méter alumíniumdrótot, s az összedrótzott batyut betette egy jókora vékába, a vékát leborította egy lazsnakkal, a lazsnakot zsákvarró tűvel hozzávarrta a véka szájához, s egyúttal boldogan sóhajtott egyet. Nna! Aztán előkeresett egy tintaceruzát, megnyálazta, és nagy ákombákom betűkkel ráírta a lazsnakra: TUPAKKA. És kisebb ákombákom betűkkel: Tartalma: kincs!

És már vitte is a postára.

Másnap viszi ám a postás a csomagot Tupakkának. Rutoldó, usgyi, föl a Nagyszederfára. Dörzsölgette a kezét, jókat vihorászott. Na, majd mindjárt elpárolog a te nagy, háromszázhatvanöt éves derűd!

Tupakka a csomagot letette a kertje közepébe, megnézte jobbról, megnézte balról, aztán hozzákezdett: fogott egy nagy ollót, levágta a vékáról a lazsnakot, kiemelte az ultramarinkék műanyag batyut, letekerte róla az ötven méter alumíniumdrótot, lehámozta a húsz műanyag lapot. Na, most üti meg a guta - gondolta Rutoldó, amikor Tupakka a leragasztott

papírdobozhoz ért, de Tupakka, oda se neki, szép nyugodtan levagdosta a ragasztószalagokat a papírdobozról, kiemelte belőle a cukorspárgával átkötött csomagot, türelmesen kibogozta a csomót, és a tíz méter cukorspárgát takaros gombolyagba tekerte, egyenként leszedegette mind a tíz ív hófehér csomagolópapírt, még arra is vigyázott, nehogy beszakadozzanak - na most, reménykedett újra Rutoldó, csak elfutja a pulykaméreg, amikor megtalálja a ragasztószalagokkal körültekert gyufásdobozt, de ezúttal is tévedett. Tupakka a legnagyobb nyugalommal bajmólódott a skatulya kiszabadításával, kinyitotta, kiteregette a papírszalvétát, és máris ott feküdt a tenyerén az icurka-picurka kavics.

Na, durranj már szét a méregtől! - biztatta Rutoldó, és majd szétdurrant a méregtől odafent a Nagyszederfán, mert Tupakka nemhogy szétdurranni nem akart, hanem éppenséggel fülig ért a szája, olyan boldogan mosolygott, hogy ahhoz képest az elmúlt háromszázhatvanöt év derűje kókadozásnak tűnt.

- Na végre, csakhogy megvagy! - kiáltott Tupakka, és a szívéhez szorította az öklébe zárt kavicsot.

- Mi az ördög van meg? Mit örül ez ennyire egy kavicsnak?! - dühöngött Rutoldó, és majd' leesett mérgében a Nagyszederfáról.

Tupakka fogott egy ásót, gödröt ásott, beleejtette a kavicsot (vagy talán nem is kavics volt?), betemette, a lajt nagyságú öntözőkannájában hozott egykútnyi vizet, rázúdította az elvetett kavicsra, és Rutoldó döbbenet láttá, hogy megmozdul a kavics fölött a föld, kidugja a fejét egy zöld hajtás, szemmel láthatóan nő, már Tupakka térdéig ér, már magasabb is, mint Tupakka. Semmi kétség, ez egy fa, odanézz, már magasabb, mint a kert legöregebb fája, már magasabb, mint a Nagyszederfa, odanézz, csak nő szakadatlan, már majdnem az égig ér, karéjos levelein csodák világítanak, mesék szikráznak, nevetés hallik felőle, sírás, folyók csobogása, erdők zúgása, városok villannak fel a leveleken, kastélyok, udvarházak, hegyek, völgyhajlatok. Zúgott a fa diadalmasan.

- A fene egye meg - morgott Rutoldó -, már a kavicsokban sem lehet megbízni.

Lázár Ervin: Zsiga füstő fest

Zsiga füstő az Isaszeg felé eső faluvégén lakott, amivel persze nem mondtam sokat, hiszen amióta a föld gömbölyű, minden falu minden vége Isaszeg felé esik. De Zsiga füstő akkor is a falu Isaszeg felé eső végén lakott, amikor még a föld nem volt gömbölyű. Na ugye, így már egészen más! Ebből egyfelől napfénynél világosabban következik, hogy amit elmesélek, az réges-réges-régen történt, másfelől az is látszik belőle, hogy aki nem akarja, annak nem

kötelező elhinni színes-színig igaz történetemet. De aki elhiszi, az tudja jól, hogy ekkoriban az egész világ fehér volt. A hófehér égbolt alatt, a hófehér földön, a hófehér tengerek partjain hófehér erdők lombosodtak, hófehér folyók kanyarogtak a hófehér hegyek között, hófehér tehenek ittak a hófehér habokból, a hófehér réteken hófehér fűszálak lengedeztek, s a hófehér fűszálon hófehér katicabogár sétált, akinek fogalma sem volt róla, hogy neki hét pöttye van, hiszen hófehér háton hófehér pötty, az annyi, mint a semmi.

Jó dolga volt Zsiga főstőnek. Naphosszat hevert hófehér hátán, hófehér kertjének hófehér fái és hófehér bokrai között. Ha meg nagy ritkán festeni támadt kedve, elővette hófehér palettáját, kinyomta rá a hófehér festéket, és hófehér ecsetjével hófehér tájakat, hófehér csendéleteket és hófehér aktokat pingált a hófehér vászonra. Ha elkészült, nagy büszkén mutatta:

- Na, milyen?

Milyen lett volna?! Hófehér!

Ilyen hófehéren forgott a világ kereke egészen addig a nevezetes napig, amikor Bazsarózsa Mária sírva fakadt.

Hogy mi közünk nekünk Bazsarózsa Máriához? Sok, nagyon sok, mivel ő Zsiga főstő felesége. Bazsarózsa Mária igazán szemrevaló fehérszemély volt, nála fehérebb személyt elképzelni is nehéz lenne. A haja fehér, mint a vadgesztenye, a szeme fehér, mint a smaragd, ajka fehér, mint a rubin, a bőre fehér, mint a hajnali nap fehér ragyogása. Ott ült hát Bazsarózsa Mária fehér szobája fehér székén, s fehér szeméből nagy, fehér könnyecsek potyorásztak, panaszosan végigfolytak fehér arcán, s rácsöppentek fehér pruszlikjára.

- Mi bajod, édes, egyetlen lelkem, bogaram? - kérdezte Zsiga főstő, aki, mint látjuk, a szép szavakért sem ment a szomszédba, de a szép szavak azokban a világ eleji időkben is annyit értek, amennyit most.

- Azért sírok - hüppögte Bazsarózsa Mária -, mert olyan egyforma minden ruhám.

Ajaj, érezte ám Zsiga főstő, hogy nagy baj van. Itten ruháról van szó, abban pedig a nők nem ismernek tréfát. Összeszedte hát minden ékesszóló-tudományát, és rázúdította Bazsarózsa Máriára.

- Már hogy volna egyforma, amikor van hosszú, rövid, kivágott, bevágott, slingelt, buggyantott, suttyantott, pliszírozott, passzírozott, áthúzott, horgolt, kötött, kézzel szőtt, nyújtott, koptatott, bolyhozott, selymes, recés, szűk, zsák, mák, rák...

- De nem és nem - toppantott egyet fehér cipős, fehér harisnyás fehér lábacskájával Bazsarózsa Mária. - Nem úgy gondolom!

- Hát hogy gondolod, kedveském?

- Nem tudom - sírta Bazsarózsa Mária -, de másmilyen ruhákat akarok.

Látod, ilyenek a nők. Nem tudják pontosan, de a szívük legmélyén érzik. Mert honnan is tudott volna Bazsarózsa Mária a színekről, hiszen akkoriban az embereknek még az álmai is fehérek voltak. De lám, mégis megérezte. Talán egyszer, amikor eltöltötte a Zsiga főstő iránt érzett szeretet, akkor derengett föl neki, mint valami égből szivárgó zene, egy csöppnyi világoskék. Vagy éppen ellenkezőleg, amikor haragra gyúlt iránta, megvillant előtte egy szikrányi piros. De akárhogy is érezte meg, hajthatatlan volt. Csak sírt és toporzékolt - pedig állíthatom, hogy különben nem szokása. Így aztán mit volt mit tenni, Zsiga főstő kénytelen-kelletlen beadta a derekát.

- Na, várj csak - mondta, és odament a műterme sarkában álldogáló nagy, fehér ládához (tulipántos láda volt különben, csak hát ugye, fehér alapon fehér tulipánok?), fölnyitotta a födelét, mélyen belehajolt és matatott, kutatott odabent, zirgett, zörgött, mint egy kisegér. Aztán nagy sóhajjal kiemelkedett belőle, s a kezében egy tubust tartott. Letekerte a kupakját - és láss csodát! -, mint az új világ, maga a győzedelmes világ, a piros festék vakítva áradt a hófehérségbe, és Bazsarózsa Mária felsikkantott a gyönyörűségtől.

Zsiga főstő pirosra festette a felesége szoknyáját.

Bazsarózsa Mária nagy boldogságában kiszaladt az udvarra, végigszáguldotta a kertet, az utcát, hühű, a fehér világban egy tűzgolyó, egy vulkánkitörés, egy csillagrobbanás, piros, piros, piros. A szemük elé kapták a kezüket mindenek. De csak azért, hogy gyorsan lekapják újra, és tárgult pupillákkal igyák a mámoros, lobogó piros csodát.

És zúgás támadt. Én is színes akarok lenni, én is, én is. Egyre többen, egyre erősebben. És a nagy zúgásban Zsiga főstő agyából kikunkorodott egy nagy, piros gondolat. Kapta piros ecsetjét, és pirosra festette a házat, a kertet, a ribizlibokrokat, a tyúkokat, a malacot, piros mosoly jelent meg Zsiga főstő piros bajsza alatt, s már látta magát, ahogy piros ég alatt, piros dombok között, a piros Rákos-patak piros partján, piros hátán heverészik, piros kertje piros fái és piros bokrai között. És ha nagy ritkán fösteni támad kedve, hát előveszi vérpiros palettáját, kinyomja rá a vérpiros festéket, és vérpiros ecsetjével vérpiros tájakat, vérpiros csendéleteket és vérpiros aktokat pingál a vérpiros vászonra.

Zsiga főstő máris az égre fogta ecsetjét. Na, de mit lát? Az ég elhúzódik. Elhúzódhatnak a vizek. Elhúzódhatnak az őzek, a nyulak, vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. Azt mondják, nem akarnak pirosak lenni.

Piroslik Zsiga főstő haragja a nagy pirosságban.

- Hogyhogy nem akartok?! Hát milyenek akartok?!

- Te vagy a főstő, neked kell tudni - mondják a vizek, az őzek, a nyulak, a vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. És azt mondja az ég is.

- Ej - morran egyet Zsiga főstő, és bemegy a műtermébe, fölemeli piros ládjának piros födelét (tulipántos láda különben, na, de piros alapon piros tulipánok?), mélyen behajol és kutat, matat odabent, zireg-zörög, mint egy kiséger, aztán nagy sóhajjal kiemelkedik, a keze tubusokkal tele; na, látod, és már fest is.

Nyüszög, sikogat, kacarászik, dalol gyönyörűségében a világ. Fölragyognak rajta tűzsárgák, olívvöldek, mélykékek, pirosok. Zsiga főstő izzad, dolgozik. Feldübörögnek a szivárványszínű vízesések, mint a csillagszóró, a kitörő tűzhányó, sárgászörösen izzik a láva, sötétzölden zúgnak a fenyvesek, aransárgák a búzatáblák, és nincs megállás, mert jön az ősz; ami eddig zöld volt, azt most sárgára, pirosra kell festeni, aztán jön a tél a sok fehérrel, aztán a tavasz türkize, rózsaszínei, élénksárgái, áttetsző zöldjei, mosolygós barnái. Dolgozik Zsiga főstő keményen, lám, az emberekre is van gondja, micsoda szépre festi a lányokat, s ahol meg haragot, vizályt lát, oda nagy fekete pacákat pötytyint, hogy épp a szívére ment annak az ordító embernek, a savas eső áztatta erdőket is befeketíti Zsiga főstő, de látszik rajta, jobb szeret esküvőt festeni, virágokat varázsol az ifjú pár lába elé, színes szalagokat lobogtat a menyasszony hajában, szikráztatja a napot, biztos lehetsz benne, hogy estére szép, mélyvörös naplemente lesz - így örvend Zsiga főstő, ha megértést és szeretetet lát.

S ha nagy ritkán akad egy szusszanásnyi ideje, hanyatt fekszik ezerszínű kertje zöld fái és bokrai között, elgyönyörködik gesztenyebarna, bazsarózsaarcú, türkizszemű feleségében, aki zölddel slingelt, sárgával buggyantott, pirossal suttyantott, arannyal pliszírozott, püspöklilával passzírozott, égbékkal áthúzott, robbanóvörös és alétsárga és kukorékolókék ruhákban sétálgat a csodálatosan tarkabarka világban. És maga sem tudja, miért, olyan boldog Zsiga főstő, amilyen még sose volt. És ha azt kérdeznéd, mi ebből a tanulság, hát csak annyi, láthatod, a világ ügyes-bajos dolgait mindig a nők igazítják el.

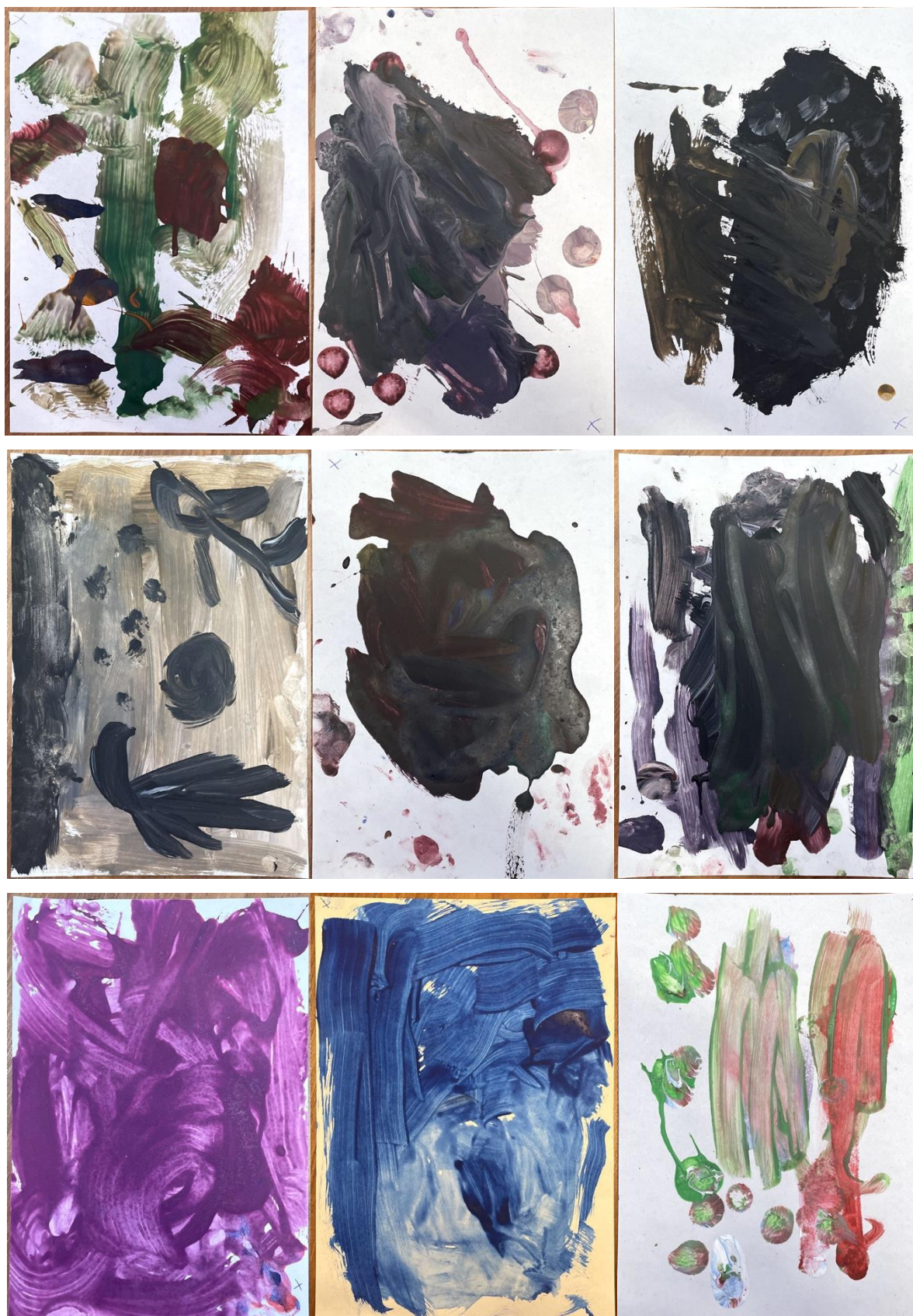
1.2. Képek

Az alkotási folyamat:

Az alkotások:

A kék meg a sárga – hagyományos szövegfeldolgozással:

A kék meg a sárga – szakaszos-interaktív szövegfeldolgozással:

A csomag – hagyományos szövegfeldolgozással:

A csomag – szakaszos-interaktív szövegfeldolgozással:

Zsiga füstő fest – hagyományos szövegfeldolgozással:

Zsiga füstő fest – szakaszos-interaktív szövegfeldolgozással:

1.3. Foglalkozástervezetek

I. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A kék meg a sárga című mese feldolgozása szakaszos-interaktív szövegfeldolgozással

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 1. csoport, 3. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? Eszközök előkészítése ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	<u>Módszer:</u> kérdés-felelet, beszélgetés <u>Eszköz:</u> papírszínház	
Fő rész:		35'
Egyszer két festékpötty - egy kék meg egy sárga - egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért. Kinyitjuk a papírszínházat, benne egy sárga és egy kék karton van.	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
- Nem menne kicsit távolabb? - mondta ingerülten a Kék. - Menjen maga - válaszolta a Sárga -, s különben is, talán köszönne! Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta - csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak. ◆ Nézzük a színeket és képzeljük el a civakodásukat!	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
- Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! - morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki. - Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm? - De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok! - Engedje meg, hogy föl kacagjak - mondta gúnyosan a Sárga -, hiszen maga a legközségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba. - Először is maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzellen el egy	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, megfigyeltetés <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	

sárga szemű embert... brr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem! ♦ Nézzük meg! Kinek milyen színű a szeme? ♦ Biztos, hogy csak a kék szem a szép?		
Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? ♦ Milyen egy őszi erdő? ♦ Biztos, hogy csak a sárga színezi be?	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom. ♦ Szerintetek melyik szín az értékesebb? Színtekeső: ♦ Keressünk színeket a teremben!	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet, megfigyeltetés <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
- Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok. - Hah! - kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt: ♦ Mielőtt megtudjuk, hogy mit mondott a kisfiú, szerintetek mi történt a festék pöttyökkel?	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
- Nicsak, milyen szép zöld pötty! Zöld papírlap jelenik meg a keretben. ♦ Szerintetek mi a történet tanulsága?	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonok	
Lackfi János verse, színezős: ♦ Felolvasok nektek egy verset, ha egy szín nevét hallod, emeld fel a kezed! A kiscsibe sárga, A sok szöcske zöld, A fa kérge barna, Fekete a föld. Narancs a Nap este, A hold színezüst, Rózsaszín a szegfű,	<u>Módszer:</u> frontális, tevékenykedtetés	

<i>És szürke a füst.</i> <i>Fehérek a felhők, Néha feketék, Lila, kék vagy bordó A tenger, az ég.</i> <i>Pirosan világít Földben a retek, De csak akkor látszik, Hogyha kiszeded.</i>		
Eszközök előkészítése ♦ Mindenki válasszon két színt a festékek közül és keverje össze! Alkotás ♦ Ki milyen színt kapott?	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> írólap, festékek, ecsetek	
Befejező rész:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	<u>Módszer:</u> megbeszélés, tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> „varázsládikó”	

II. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A kék meg a sárga mese feldolgozása hagyományos szövegfeldolgozási módszerrel

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 2. csoport, 4. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	<u>Módszer:</u> kérdés-felelet, beszélgetés	
Fő rész:		35'
Lázár Ervin: A kék meg a sárga Egyszer két festékpötty - egy kék meg egy sárga - egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért. - Nem menne kicsit távolabb? - mondta ingerülten a Kék. - Menjen maga - válaszolta a Sárga -, s különben is, talán köszönne! Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta - csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak. - Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! - morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki. - Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm? - De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok! - Engedje meg, hogy föl kacagjak - mondta gúnyosan a Sárga -, hiszen maga a legközösgebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba. - Először is maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelsen el egy sárga szemű embert... brr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem! - Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.	<u>Módszer:</u> frontális	

- Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok. - Hah! - kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt: - Nicsak, milyen szép zöld pötty!		
Eszközök előkészítése ♦ Mindenki válasszon két színt a festékek közül és keverje össze! Alkotás ♦ Ki milyen színt kapott?	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> írólap, festékek, ecsetek	
Befejező rész:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> „varázsládikó”	

III. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A csomag című mese feldolgozása szakaszos-interaktív szövegfeldolgozási módszerrel

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 3. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	Módszer: kérdés-felelet, beszélgetés	
Fő rész:		35'
Lázár Ervin: A csomag Rutoldó fölmászott a Nagyszederfára és átnézett Tupakka kertjébe. - Nahát, ez vérlázító - morogta. - Még mindig jókedvű. Valóban, Tupakka, odaát a nagy kontyú fák meg a hetyke vetemények között, eléggé vérlázítóan derűs volt. Vérlázító mosoly virágzott vérlázító bajsza alatt, és kilométeres szakállá is vérlázító-vidáman fodrozódott a szélben. S ha mindez csak ma volna így?! Ki bánná! De hogy háromszázhatvanöt éve egyfolytában?! Kedvtelve tesz-vesz a kertjében, kever-kavar, fütyörészik, brummog, dalokat döngécsel, ás, kapál, veteményez, szüretel, olt, nyes, forgat, tölt, hurul... és derűs, mint egy szeptemberi délután. ◆ Tudnánk még olyan dolgot mondani, ami „vérlázító”? ◆ Képzeljük el Tupakka kertét! Mi lehet még benne?	Módszer: frontális, kérdés-felelet	
- Na, ebből elegendem volt! - mondta magának Rutoldó. - Hogy valaki, aki eredendően mirgő-morgó, zsörtölődő, házsártos vénség, háromszázhatvanöt évig derűs legyen, az mégiscsak sok! Majd teszek én a te jókedvedről! ◆ Mit érezhet Rutoldó? ◆ Mit fog tenni?	Módszer: frontális, kérdés-felelet	
Rutoldó arca villogott, mint egy nyári zivatar, aztán hangosan elnevette magát, macskaügyesen lekúszott a Nagyszederfáról, fölkapott egy icurka-picurka kavicsot, és dolgozni kezdett: ◆ Mindenki vegyen egy kavicsot és egy papírt!	Módszer: frontális, tevékenykedtetés Eszköz: papír, kavicsok	

az icurka-picurka kavicsot beletekerte egy papírszalvétába, s szalvétástul beletette egy gyufásdobozba, a gyufásdobozt ragasztószalaggal körületekerte, nehogy egykönnyen ki lehessen nyitni, elővett tíz ív hófehér csomagolópapírt, beléjük csomagolta a gyufásdobozt, az egészet jó erősen átkötötte tíz méter cukorspárgával, előkotort egy papírdobozt, behuppantotta a tíz méter cukorspárgával átkötött csomagot, a papírdobozt leragasztotta, beletekerte húsz lepedő nagyságú, ultramarinkék műanyag fóliába, a műanyag fóliára rátekert vagy ötven méter alumíniumdrótot, s az összedrótzott batyut betette egy jókora vékába, a vékát leborította egy lazsnakkal, a lazsnakot zsákvarró tűvel hozzávarrta a véka szájához, s egyúttal boldogan sóhajtott egyet. Nna! Aztán előkeresett egy tintaceruzát, megnyálazta, és nagy ákombákom betűkkel ráírta a lazsnakra: TUPAKKA. És kisebb ákombákom betűkkel: Tartalma: kincs! A csomagolás folyamatának mozgásos szemléltetése. ◆ Mindenki képzelje magát Rutoldó helyébe és úgy csomagoljátok be a kavicsot! ◆ Ti kinek adnátok ezt a csomagot?	<u>Módszer:</u> frontális, tevékenykedtetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papír, kavicsok	
És már vitte is a postára. Másnap viszi ám a postás a csomagot Tupakkának. Rutoldó, usgyi, föl a Nagyszederfára. Dörzsölgette a kezét, jókat vihorászott. Na, majd mindjárt elpárolog a te nagy, háromszázhatvanöt éves derűd! ◆ Szerintetek mit tesz Tupakka a csomaggal?	<u>Módszer:</u> frontális, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u>	
Tupakka a csomagot letette a kertje közepébe, megnézte jobbról, megnézte balról, aztán hozzákezdett: fogott egy nagy ollót, levágta a vékáról a lazsnakot, kiemelte az ultramarinkék műanyag batyut, letekerte róla az ötven méter alumíniumdrótot, lehámozta a húsz műanyag lapot. Na, most üti meg a guta - gondolta Rutoldó, amikor Tupakka a leragasztott papírdobozhoz ért, de Tupakka, oda se neki, szép nyugodtan levagdosta a ragasztószalagokat a papírdobozról, kiemelte belőle a cukorspárgával átkötött csomagot, türelmesen kibogozta a csomót, és a tíz méter cukorspárgát takaros gombolyagba tekerte, egyenként leszedegette mind a tíz ív hófehér csomagolópapírt, még arra is vigyázott, nehogy beszakadozzanak - na most, reménykedett újra Rutoldó, csak elfutja a pulykaméreg, amikor megtalálja a ragasztószalagokkal körületekert gyufásdobozt, de ezúttal is tévedett. Tupakka a legnagyobb nyugalommal bajmólódott a skatulya kiszabadításával, kinyitotta, kiteregette a papírszalvétát, és máris ott feküdt a tenyerén az icurka-picurka kavics. Kicsomagolás folyamatának mozgásos szemléltetése ◆ Képzeld magad Tupakka helyébe, és úgy bontsd ki a csomagot!	<u>Módszer:</u> frontális, tevékenykedtetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papír, kavicsok	

♦ Milyen reakcióra vár Rutoldó?		
<i>Na, durranj már szét a méregtől! - biztatta Rutoldó, és majd szétdurran a méregtől odafent a Nagyszederfán, mert Tupakka nemhogy szétdurranni nem akart, hanem éppenséggel fűlig ért a szája, olyan boldogan mosolygott, hogy ahhoz képest az elmúlt háromszázhatvanöt év derűje kókadozásnak tűnt.</i> ♦ Szerintetek miért volt boldog Tupakka?	Módszer: frontális, kérdés-felelet	
- Na végre, csakhogy megvagy! - kiáltott Tupakka, és a szívéhez szorította az öklébe zárt kavicsot. - Mi az ördög van meg? Mit örül ez ennyire egy kavicsnak?! - dühöngött Rutoldó, és majd' leesett mérgében a Nagyszederfáról. Tupakka fogott egy ásót, gödröt ásott, beleejtette a kavicsot (vagy talán nem is kavics volt?), betemette, a lajt nagyságú öntözőkannájában hozott egykútnyi vizet, rázúdította az elvetett kavicsra, és Rutoldó döbbenet láttá, hogy megmozdul a kavics fölött a föld, kidugja a fejét egy zöld hajtás, szemmel láthatóan nő, már Tupakka térdéig ér, már magasabb is, mint Tupakka. Semmi kétség, ez egy fa, odanézz, már magasabb, mint a kert legöregebb fája, már magasabb, mint a Nagyszederfa, odanézz, csak nő szakadatlan, már majdnem az égig ér, karéjos levelein csodák világítanak, mesék szikráznak, nevetés hallik felőle, sírás, folyók csobogása, erdők zúgása, városok villannak fel a leveleken, kastélyok, udvarházak, hegyek, völgyhajlatok. Zúgott a fa diadalmasan. ♦ Képzeljük el a csodák fáját! ♦ Mik lehetnek még a fán?	Módszer: frontális, kérdés-felelet	
- A fene egye meg - morgott Rutoldó -, már a kavicsokban sem lehet megbízni. Rutoldó viselkedésének megbeszélése	Módszer: frontális, beszélgetés	
Alkotás ♦ Alkossuk meg közösen a csodák fáját!	Módszer: tevékenykedtetés Eszköz: Fa sablon, olló, ragasztó, színespapír, szalagok, fonalak	
Befejező rész:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	Módszer: megbeszélés, tevékenykedtetés Eszköz: „varázsládika”	

IV. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A csomag című mese feldolgozása hagyományos szövegfeldolgozási módszerrel

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 4. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	Módszer: kérdés-felelet, beszélgetés	
Fő rész:		35'
Lázár Ervin: A csomag Rutoldó fölmászott a Nagyszederfára és átnézett Tupakka kertjébe. - Nahát, ez vérlázító - morogta. - Még mindig jókedvű. Valóban, Tupakka, odaát a nagy kontyú fák meg a hetyke vetemények között, eléggé vérlázítóan derűs volt. Vérlázító mosoly virágzott vérlázító bajsza alatt, és kilométeres szakállá is vérlázító-vidáman fodrozódott a szélben. S ha mindez csak ma volna így?! Ki bánná! De hogy háromszázhatvanöt éve egyfolytában?! Kedvtelve tesz-vesz a kertjében, kever-kavar, fütyörészik, brummog, dalokat döngécsel, ás, kapál, veteményez, szüretel, olt, nyes, forgat, tölt, hurul... és derűs, mint egy szeptemberi délután. -Na, ebből elegendem volt! - mondta magának Rutoldó. - Hogy valaki, aki eredendően mirgő-morgó, zsörtölődő, házsártos vénség, háromszázhatvanöt évig derűs legyen, az mégiscsak sok! Majd teszek én a te jókedvedről! Rutoldó arca villogott, mint egy nyári zivatar, aztán hangosan elnevette magát, macskaügyesen lekúszott a Nagyszederfáról, fölkapott egy icurka-picurka kavicsot, és dolgozni kezdett: az icurka-picurka kavicsot beletekerte egy papírszalvétába, s szalvétástul beletekerte egy gyufásdobozba, a gyufásdobozt ragasztószalaggal körületekerte, nehogy egykönnyen ki lehessen nyitni, elővett tíz ív hófehér csomagolópapírt, beléjük csomagolta a gyufásdobozt, az egészet jó erősen átkötötte tíz méter cukorspárgával, előkotort egy papírdobozt, behuppantotta a tíz méter cukorspárgával átkötött csomagot, a papírdobozt leragasztotta, beletekerte hús lepedő nagyságú, ultramarinkék műanyag fóliába, a műanyag fóliára rátekert vagy ötven méter alumíniumdrótot, s az összedrótzott batyut betette egy jókora vékába, a vékát leborította egy lazsnakkal, a lazsnakot zsákvarró tűvel hozzávarrta a véka szájához, s egyúttal boldogan sóhajtott egyet. Nna! Aztán előkeresett egy tintaceruzát, megnyálazta, és nagy ákombákom betűkkel ráírta a lazsnakra: TUPAKKA. És kisebb ákombákom betűkkel: Tartalma: kincs!	Módszer: frontális	

És már vitte is a postára. Másnap viszi ám a postás a csomagot Tupakkának. Rutoldó, usgyi, föl a Nagyszederfára. Dörzsölgette a kezét, jókat vihorászott. Na, majd mindjárt elpárolog a te nagy, háromszázhatvanöt éves derűd! Tupakka a csomagot letette a kertje közepébe, megnézte jobbról, megnézte balról, aztán hozzákezdett: fogott egy nagy ollót, levágta a vékáról a lazsnakot, kiemelte az ultramarinkék műanyag batyut, letekerte róla az ötven méter alumíniumdrótot, lehámozta a húsz műanyag lapot. Na, most üti meg a guta - gondolta Rutoldó, amikor Tupakka a leragasztott papírdobozhoz ért, de Tupakka, oda se neki, szép nyugodtan levagdosta a ragasztószalagokat a papírdobozról, kiemelte belőle a cukorspárgával átkötött csomagot, türelmesen kibogozta a csomót, és a tíz méter cukorspárgát takaros gombolyagba tekerte, egyenként leszedegette mind a tíz ív hófehér csomagolópapírt, még arra is vigyázott, nehogy beszakadozzanak - na most, reménykedett újra Rutoldó, csak elfutja a pulykaméreg, amikor megtalálja a ragasztószalagokkal körütekert gyufásdobozt, de ezúttal is tévedett. Tupakka a legnagyobb nyugalommal bajmólódott a skatulya kiszabadításával, kinyitotta, kiteregette a papírszalvétát, és máris ott feküdt a tenyerén az icurka-picurka kavics. Na, durranj már szét a méregtől! - biztatta Rutoldó, és majd szétdurran a méregtől odafent a Nagyszederfán, mert Tupakka nemhogy szétdurranni nem akart, hanem éppenséggel fülíg ért a szája, olyan boldogan mosolygott, hogy ahhoz képest az elmúlt háromszázhatvanöt év derűje kókadozásnak tűnt. - Na végre, csakhogy megvagy! - kiáltott Tupakka, és a szívéhez szorította az öklébe zárt kavicsot. - Mi az ördög van meg? Mit örül ez ennyire egy kavicsnak?! - dühöngött Rutoldó, és majd' leesett mérgében a Nagyszederfáról. Tupakka fogott egy ásót, gödröt ásott, beleejtette a kavicsot (vagy talán nem is kavics volt?), betemette, a lajt nagyságú öntözőkannájában hozott egykútnyi vizet, rázúdította az elvetett kavicsra, és Rutoldó döbbenet láttá, hogy megmozdul a kavics fölött a föld, kidugja a fejét egy zöld hajtás, szemmel láthatóan nő, már Tupakka térdéig ér, már magasabb is, mint Tupakka. Semmi kétség, ez egy fa, odanézz, már magasabb, mint a kert legöregebb fája, már magasabb, mint a Nagyszederfa, odanézz, csak nő szakadatlan, már majdnem az égig ér, karéjos levelein csodák világítanak, mesék szikráznak, nevetés hallik felőle, sírás, folyók csobogása, erdők zúgása, városok villannak fel a leveleken, kastélyok, udvarházak, hegyek, völgyhajlatok. Zúgott a fa diadalmasan. - A fene egye meg - morgott Rutoldó -, már a kavicsokban sem lehet megbízni.		
Alkotás	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> Fa sablon, olló,	

♦ <i>Alkossuk meg közösen a Csodák fáját!</i>	ragasztó, színespapír, szalagok, fonalak	
Befejező rész:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	<u>Módszer:</u> megbeszélés, tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> „varázsládikó”	

V. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A *Zsiga füstő fest* című mese feldolgozása szakaszos-interaktív szövegfeldolgozási módszerrel

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 1. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	Módszer: kérdés-felelet, beszélgetés	
Fő rész:		35'
<i>Zsiga füstő az Isaszeg felé eső faluvégén lakott, amivel persze nem mondtam sokat, hiszen amióta a föld gömbölyű, minden falu minden vége Isaszeg felé esik. De Zsiga füstő akkor is a falu Isaszeg felé eső végén lakott, amikor még a föld nem volt gömbölyű. Na ugye, így már egészen más! Ebből egyfelől napfénynél világosabban következik, hogy amit elmesélek, az réges-réges-régen történt, másfelől az is látszik belőle, hogy aki nem akarja, annak nem kötelező elhinni színes-színig igaz történetemet. De aki elhiszi, az tudja jól, hogy ekkoriban az egész világ fehér volt.</i> Kinyitjuk a papírszínházat – fehér kartonpapír jelenik meg a keretben.	Módszer: frontális, szemléltetés <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	
<i>A hófehér égbolt alatt, a hófehér földön, a hófehér tengerek partjain hófehér erdők lombosodtak, hófehér folyók kanyarogtak a hófehér hegyek között, hófehér tehenek ittak a hófehér habokból, a hófehér réteken hófehér fűszálak lengedeztek, s a hófehér fűszálon hófehér katicabogár sétált, akinek fogalma sem volt róla, hogy neki hét pöttye van, hiszen hófehér háton hófehér pötty, az annyi, mint a semmi.</i> ◆ Képzeljük el a fehér világot! ◆ Mi lehetett még fehér a felsoroltakon túl?	Módszer: frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	
<i>Jó dolga volt Zsiga füstőnek. Naphosszat hevert hófehér hátán, hófehér kertjének hófehér fái és hófehér bokrai között. Ha meg nagy ritkán festeni támadt kedve, elővette hófehér palettáját, kinyomta rá a hófehér festéket, és hófehér ecsetjével hófehér tájakat, hófehér csendéleteket és hófehér aktokat pingált a hófehér vászonra. Ha elkészült, nagy büszkén mutatta:</i> - Na, milyen? Milyen lett volna?! Hófehér!	Módszer: frontális, szemléltetés <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	

<i>Ilyen hófehéren forgott a világ kereke egészen addig a nevezetes napig, amikor Bazsarózsa Mária sírva fakadt.</i> <i>Hogy mi közünk nekünk Bazsarózsa Máriához? Sok, nagyon sok, mivel ő Zsiga főstő felesége.</i> ◆ <i>Képzeljük el, hogy milyen volt Bazsarózsa Mária!</i>		
<i>Bazsarózsa Mária igazán szemrevaló fehérszemély volt, nála fehérebb személyt elképzelni is nehéz lenne. A haja fehér, mint a vadgesztenye, a szeme fehér, mint a smaragd, ajka fehér, mint a rubin, a bőre fehér, mint a hajnali nap fehér ragyogása. Ott ült hát Bazsarózsa Mária fehér szobája fehér székén, s fehér szeméből nagy, fehér könnycseppek potyoráztak, panaszosan végigfolytak fehér arcán, s rácsöppentek fehér pruszlikjára.</i> <i>- Mi bajod, édes, egyetlen lelkem, bogaram? - kérdezte Zsiga főstő, aki, mint látjuk, a szép szavakért sem ment a szomszédba, de a szép szavak azokban a világ eleji időkben is annyit értek, amennyit most.</i> <i>- Azért sírok - hüppögte Bazsarózsa Mária -, mert olyan egyforma minden ruhám.</i> ◆ <i>Milyen ruhákat akarhatott magának Bazsarózsa Mária?</i>	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	
<i>Ajaj, érezte ám Zsiga főstő, hogy nagy baj van. Itten ruháról van szó, abban pedig a nők nem ismernek tréfát. Összeszedte hát minden ékesszóló-tudományát, és rázúdította Bazsarózsa Máriára.</i> <i>- Már hogy volna egyforma, amikor van hosszú, rövid, kivágott, bevágott, slingelt, buggyantott, suttyantott, pliszírozott, passzírozott, áthúzott, horgolt, kötött, kézzel szőtt, nyújtott, koptatott, bolyhozott, selymes, recés, szűk, zsák, mák, rák...</i> <i>- De nem és nem - toppantott egyet fehér cipős, fehér harisnyás fehér lábacskájával Bazsarózsa Mária. - Nem úgy gondolom!</i> <i>- Hát hogy gondolod, kedveském?</i> <i>- Nem tudom - sírta Bazsarózsa Mária -, de másmilyen ruhákat akarok.</i> <i>Látod, ilyenek a nők. Nem tudják pontosan, de a szívük legmélyén érzik. Mert honnan is tudott volna Bazsarózsa Mária a színekről, hiszen akkoriban az embereknek még az álmai is fehérek voltak. De lám, mégis megérezte. Talán egyszer, amikor eltöltötte a Zsiga főstő iránt érzett szeretet, akkor derengett föl neki, mint valami égből szivárgó zene, egy csöppnyi világoskék. Vagy éppen ellenkezőleg, amikor haragra gyúlt iránta, megvillant előtte egy szikrányi piros. De akárhogy is érezte meg, hajthatatlan volt. Csak sírt és toporzékolt</i>	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	

- pedig állíthatom, hogy különben nem szokása. Így aztán mit volt mit tenni, Zsiga főstő kénytelen-kelletlen beadta a derekát. - Na, várj csak - mondta, és odament a műterme sarkában álldogáló nagy, fehér ládához (tulipántos láda volt különben, csak hát ugye, fehér alapon fehér tulipánok?), fölnyitotta a födelét, mélyen behajolt és matatott, kutatott odabent, zirgett, zörgött, mint egy kisegér. Aztán nagy sóhajjal kiemelkedett belőle, s a kezében egy tubust tartott. Letekerte a kupakját - és láss csodát! -, mint az új világ, maga a győzedelmes világ, a piros festék vakítva áradt a hófehérségbe, és Bazsarózsa Mária felsikkantott a gyönyörűségtől. ♦ Mit fog csinálni Zsiga főstő a piros festékkel?		
Zsiga főstő pirosra festette a felesége szoknyáját. Bazsarózsa Mária nagy boldogságában kiszaladt az udvarra, végigszáguldotta a kertet, az utcát, hühű, a fehér világban egy tűzgolyó, egy vulkánkitörés, egy csillagrobbanás, piros, piros, piros. A szemük elé kapták a kezüket mindenek. De csak azért, hogy gyorsan lekapják újra, és tágult pupillákkal igrák a mámoros, lobogó piros csodát. És zúgás támadt. Én is színes akarok lenni, én is, én is. Egyre többen, egyre erősebben. És a nagy zúgásban Zsiga főstő agyából kikunkorodott egy nagy, piros gondolat. Kapta piros ecsetjét, és pirosra festette a házat, a kertet, a ribizlibokrokat, a tyúkokat, a malacot, piros mosoly jelent meg Zsiga főstő piros bajsza alatt, s már látta magát, ahogy piros ég alatt, piros dombok között, a piros Rákospatak piros partján, piros hátán heverészik, piros kertje piros fái és piros bokrai között. És ha nagy ritkán fösteni támad kedve, hát előveszi vérpiros palettáját, kinyomja rá a vérpiros festéket, és vérpiros ecsetjével vérpiros tájakat, vérpiros csendéleteket és vérpiros aktokat pingál a vérpiros vászonra. ♦ Álljunk fel, és képzeletben fessünk le mindent pirosra! Piros kartonpapír jelenik meg a keretben ♦ Szerintetek mindenkinek tetszett a piros világ?	<u>Módszer:</u> frontális, tevékenykedtetés, szemléltetés, kérdés-felelet <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	
Zsiga főstő máris az égre fogta ecsetjét. Na, de mit lát? Az ég elhúzódik. Elhúzódnak a vizek. Elhúzódnak az őzek, a nyulak, vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. Azt mondják, nem akarnak pirosak lenni. Piroslik Zsiga főstő haragja a nagy pirosságban. - Hogyhogy nem akartok?! Hát milyenek akartok?!	<u>Módszer:</u> frontális, <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	

- <i>Te vagy a főstő, neked kell tudni - mondják a vizek, az őzek, a nyulak, a vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. És azt mondja az ég is.</i> - <i>Ej - morran egyet Zsiga főstő, és bemegy a műtermébe, fölemeli piros ládájának piros födelét (tulipántos láda különben, na, de piros alapon piros tulipánok?), mélyen belehajol és kutat, matat odabent, zireg-zörög, mint egy kisegér, aztán nagy sóhajjal kiemelkedik, a keze tubusokkal tele; na, látod, és már fest is.</i> ♦ <i>Csukjátok be a szemeteket, és képzeljük el Zsiga főstő munkáját!</i>		
<i>Nyüszög, sikogat, kacarászik, dalol gyönyörűségében a világ. Fölragyognak rajta tűzsárgák, olívzöldek, mélykékek, pirosok. Zsiga főstő izzad, dolgozik. Feldübörögnek a szivárványszínű vízesések, mint a csillagszóró, a kitörő tűzhányó, sárgászörösen izzik a láva, sötétzölden zúgnak a fenyvesek, aranysárgák a búzatáblák, és nincs megállás, mert jön az ősz; ami eddig zöld volt, azt most sárgára, pirosra kell festeni, aztán jön a tél a sok fehérrel, aztán a tavasz türkizei, rózsaszínei, élénksárgái, áttetsző zöldjei, mosolygós barnái. Dolgozik Zsiga főstő keményen, lám, az emberekre is van gondja, micsoda szépre festi a lányokat, s ahol meg haragot, vizályt lát, oda nagy fekete pacákat pöttyint, hogy épp a szívére ment annak az ordító embernek, a savas eső áztatta erdőket is befeketíti Zsiga főstő, de látszik rajta, jobb szeret esküvőt festeni, virágokat varázsol az ifjú pár lába elé, színes szalagokat lobogtat a menyasszony hajában, szikráztatja a napot, biztos lehetsz benne, hogy estére szép, mélyvörös naplemente lesz - így örvend Zsiga főstő, ha megértést és szeretetet lát.</i> (Továbbra is csukott szemmel.)	<u>Módszer:</u> frontális,	
Elénekeljük nekik a dalt. Gryllus Vilmos: Színvilág Sárga a kéken? Reggel süt a nap az égen. Szürke a piroson? Este hamu ül a parazon. Narancs a zöldön? Délben virág nő a földön. Fehér a feketén? Éjjel Hold kel az ég peremén.	<u>Módszer:</u> frontális, szemléltetés, kérdés-felelet	
<i>S ha nagy ritkán akad egy szusszanásnyi ideje, hanyatt fekszik ezerszínű kertje zöld fáit és bokrait között, elgyönyörködik gesztenyebarna, bazsarózsaarcú, türkizszemű feleségében, aki zölddel slingelt, sárgával buggyantott, pirossal suttyantott, arannyal pliszírozott, püspöklilával passzírozott, égkékkel áthúzott,</i>	<u>Módszer:</u> frontális <u>Eszköz:</u> papírszínház, színes kartonpapírok	

<i>robbanóvörös és aléltsárga és kukorékolókék ruhákban sétálgat a csodálatosan tarkabarka világban. És maga sem tudja, miért, olyan boldog Zsiga főstő, amilyen még sose volt. És ha azt kérdeznéd, mi ebből a tanulság, hát csak annyi, láthatod, a világ ügyes-bajos dolgait mindig a nők igazítják el.</i> Összecsukjuk a papírszínházat.		
♦ <i>Tervezzük meg Bazsarózsa Mária ruháját, vagy alkossuk meg a mese bármely jelenetét!</i>	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> tervező-sablon, színes filcek, színesceruzák	
Befejezés:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	<u>Módszer:</u> megbeszélés, tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> „varázsládikó”	

VI. Foglalkozás

Foglalkozás megnevezése: A *Zsiga füstő fest* című mese feldolgozása hagyományos szövegfeldolgozási módszerrel

Foglalkozást végző személy: Bárány Fanni Nóra (negyedéves gyógypedagógus hallgató)

Foglalkozás résztvevői: 2. csoport

Fejlesztendő területek: megfigyelőképesség, következtetés, összehasonlítás-megkülönböztetés, figyelem, képzelet, fantázia, emlékezet, kreativitás, belső képalkotó képesség, auditív percepció, vizuális percepció, szem-kéz koordináció, finommotorika, kifejezőkészség, beszédértés

Foglalkozás menete/feladatok	Módszerek, eszközök	Idő
Bevezető rész:		5'
◆ Kinek milyen napja volt? ◆ Ma egy mesét fogok nektek felolvasni!	Módszer: kérdés-felelet, beszélgetés	
Fő rész:		
Lázár Ervin: <i>Zsiga füstő fest</i> <i>Zsiga füstő az Isaszeg felé eső faluvégén lakott, amivel persze nem mondtam sokat, hiszen amióta a föld gömbölyű, minden falu minden vége Isaszeg felé esik. De Zsiga füstő akkor is a falu Isaszeg felé eső végén lakott, amikor még a föld nem volt gömbölyű. Na ugye, így már egészen más! Ebből egyfelől napfénynél világosabban következik, hogy amit elmesélek, az réges-réges-régen történt, másfelől az is látszik belőle, hogy aki nem akarja, annak nem kötelező elhinni színes-színig igaz történetemet. De aki elhiszi, az tudja jól, hogy ekkoriban az egész világ fehér volt. A hófehér égbolt alatt, a hófehér földön, a hófehér tengerek partjain hófehér erdők lombosodtak, hófehér folyók kanyarogtak a hófehér hegyek között, hófehér tehenek ittak a hófehér habokból, a hófehér réteken hófehér fűszálak lengedeztek, s a hófehér fűszálon hófehér katicabogár sétált, akinek fogalma sem volt róla, hogy neki hét pöttye van, hiszen hófehér háton hófehér pötty, az annyi, mint a semmi.</i> <i>Jó dolga volt Zsiga füstőnek. Naphosszat hevert hófehér hátán, hófehér kertjének hófehér fái és hófehér bokrai között. Ha meg nagy ritkán festeni támadt kedve, elővette hófehér palettáját, kinyomta rá a hófehér festéket, és hófehér ecsetjével hófehér tájakat, hófehér csendéleteket és hófehér aktokat pingált a hófehér vászonra. Ha elkészült, nagy büszkén mutatta:</i> <i>- Na, milyen?</i> <i>Milyen lett volna?! Hófehér!</i> <i>Ilyen hófehéren forgott a világ kereke egészen addig a nevezetes napig, amikor Bazsarózsa Mária sírva fakadt.</i> <i>Hogy mi közünk nekünk Bazsarózsa Máriához? Sok, nagyon sok, mivel ő Zsiga füstő felesége. Bazsarózsa Mária igazán szemrevaló fehérszemély volt, nála fehérebb személyt elképzelni is nehéz lenne. A haja fehér, mint a vadgesztenye, a szeme fehér, mint a smaragd, ajka fehér, mint a rubin, a bőre fehér, mint a hajnali nap fehér ragyogása. Ott ült hát Bazsarózsa Mária fehér szobája fehér székén, s fehér</i>	Módszer: frontális	

szeméből nagy, fehér könnycseppek potyorásztak, panaszosan végigfolytak fehér arcán, s rácsöppentek fehér pruszlikjára. - Mi bajod, édes, egyetlen lelkem, bogaram? - kérdezte Zsiga főstő, aki, mint látjuk, a szép szavakért sem ment a szomszédba, de a szép szavak azokban a világ eleji időkben is annyit értek, amennyit most. - Azért sírok - hüppögte Bazsarózsa Mária -, mert olyan egyforma minden ruhám. Ajaj, érezte ám Zsiga főstő, hogy nagy baj van. Itten ruháról van szó, abban pedig a nők nem ismernek tréfát. Összeszedte hát minden ékesszóló-tudományát, és rázúdította Bazsarózsa Máriára. - Már hogy volna egyforma, amikor van hosszú, rövid, kivágott, bevágott, slingelt, buggyantott, suttyantott, pliszírozott, passzírozott, áthúzott, horgolt, kötött, kézzel szőtt, nyújtott, koptatott, bolyhozott, selymes, recés, szűk, zsák, mák, rák... - De nem és nem - toppantott egyet fehér cipős, fehér harisnyás fehér lábacskájával Bazsarózsa Mária. - Nem úgy gondolom! - Hát hogy gondolod, kedveském? - Nem tudom - sírt Bazsarózsa Mária -, de másmilyen ruhákat akarok. Látod, ilyenek a nők. Nem tudják pontosan, de a szívük legmélyén érzik. Mert honnan is tudott volna Bazsarózsa Mária a színekről, hiszen akkoriban az embereknek még az álmai is fehérek voltak. De lám, mégis megérezte. Talán egyszer, amikor eltöltötte a Zsiga főstő iránt érzett szeretet, akkor derengett föl neki, mint valami égből szivárgó zene, egy csöppnyi világoskék. Vagy éppen ellenkezőleg, amikor haragra gyúlt iránta, megvillant előtte egy szikrányi piros. De akárhogy is érezte meg, hajthatatlan volt. Csak sírt és toporzékolt - pedig állíthatom, hogy különben nem szokása. Így aztán mit volt mit tenni, Zsiga főstő kénytelen-kelletlen beadta a derekát. - Na, várj csak - mondta, és odament a műterme sarkában álldogáló nagy, fehér ládához (tulipántos láda volt különben, csak hát ugye, fehér alapon fehér tulipánok?), fölnyitotta a födelét, mélyen behajolt és matatott, kutatott odabent, zirgett, zörgött, mint egy kisegér. Aztán nagy sóhajjal kiemelkedett belőle, s a kezében egy tubust tartott. Letekerte a kupakját - és láss csodát! -, mint az új világ, maga a győzedelmes világ, a piros festék vakítva áradt a hófehérségbe, és Bazsarózsa Mária felsikkantott a gyönyörűségtől. Zsiga főstő pirosra festette a felesége szoknyáját. Bazsarózsa Mária nagy boldogságában kiszaladt az udvarra, végigszáguldotta a kertet, az utcát, hühű, a fehér világban egy tűzgolyó, egy vulkánkitörés, egy csillagrobbanás, piros, piros, piros. A szemük elé kapták a kezüket mindenek. De csak azért, hogy gyorsan lekapják újra, és tágult pupillákkal igyák a mámoros, lobogó piros csodát. És zúgás támadt. Én is színes akarok lenni, én is, én is. Egyre többen, egyre erőbben. És a nagy zúgásban Zsiga főstő agyából kikunorodott egy nagy, piros gondolat. Kapta piros ecsetjét, és pirosra festette a házat, a kertet, a ribizlibokrokat, a tyúkokat, a malacot, piros mosoly jelent meg Zsiga főstő piros bajsza alatt, s már látta magát, ahogy piros ég alatt, piros dombok között, a piros Rákospatak piros partján, piros hátán heverészik, piros kertje piros fái és	
---	--

piros bokrai között. És ha nagy ritkán fösteni támad kedve, hát előveszi vérpiros palettáját, kinyomja rá a vérpiros festéket, és vérpiros ecsetjével vérpiros tájakat, vérpiros csendéleteket és vérpiros aktokat pingál a vérpiros vászonra. Zsiga föstő máris az égre fogta ecsetjét. Na, de mit lát? Az ég elhúzódik. Elhúzódnak a vizek. Elhúzódnak az őzek, a nyulak, vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. Azt mondják, nem akarnak pirosak lenni. Piroslik Zsiga föstő haragja a nagy pirosságban. - Hogyhogy nem akartok?! Hát milyenek akartok?! - Te vagy a föstő, neked kell tudni - mondják a vizek, az őzek, a nyulak, a vadgalambok, kökények, szilvák, kankalinok, harangvirágok. És azt mondja az ég is. - Ej - morran egyet Zsiga föstő, és bemegy a műtermébe, fölemeli piros ládájának piros födelét (tulipántos láda különben, na, de piros alapon piros tulipánok?), mélyen belehajol és kutat, matat odabent, zireg-zörög, mint egy kisegér, aztán nagy sóhajjal kiemelkedik, a keze tubusokkal tele; na, látod, és már fest is. Nyüszög, sikogat, kacarászik, dalol gyönyörűségében a világ. Fölragyognak rajta tűzsárgák, olívzöldek, mélykékek, pirosok. Zsiga föstő izzad, dolgozik. Feldübörögnek a szivárványszínű vizesések, mint a csillagszóró, a kitörő tűzhányó, sárgászörösen izzik a láva, sötétzölden zúgnak a fenyvesek, aranysárgák a búzatáblák, és nincs megállás, mert jön az ősz; ami eddig zöld volt, azt most sárgára, pirosra kell festeni, aztán jön a tél a sok fehérrel, aztán a tavasz türkizei, rózsaszínei, élénksárgái, áttetsző zöldjei, mosolygós barnái. Dolgozik Zsiga föstő keményen, lám, az emberekre is van gondja, micsoda szépre festi a lányokat, s ahol meg haragot, viszályt lát, oda nagy fekete pacákat pöttyint, hogy épp a szívére ment annak az ordító embernek, a savas eső áztatta erdőket is befeketíti Zsiga föstő, de látszik rajta, jobb szeret esküvőt festeni, virágokat varázsol az ifjú pár lába elé, színes szalagokat lobogtat a menyasszony hajában, szikráztatja a napot, biztos lehetsz benne, hogy estére szép, mélyvörös naplemente lesz - így örvend Zsiga föstő, ha megértést és szeretetet lát. S ha nagy ritkán akad egy szusszanásnyi ideje, hanyatt fekszik ezerszínű kertje zöld fái és bokrai között, elgyönyörködik gesztenyebarna, bazsarózsaarcú, türkizszemű feleségében, aki zölddel slingelt, sárgával buggyantott, pirossal suttyantott, arannyal pliszírozott, püspöklilával passzírozott, égkéssel áthúzott, robbanóvörös és aléltsárga és kukorékolókék ruhákban sétálgat a csodálatosan tarkabarka világban. És maga sem tudja, miért, olyan boldog Zsiga föstő, amilyen még sose volt. És ha azt kérdeznéd, mi ebből a tanulság, hát csak annyi, láthatod, a világ ügyes-bajos dolgait mindig a nők igazítják el.		
♦ Tervezzük meg Bazsarózsa Mária ruháját, vagy alkossuk meg a mese bármely jelenetét!	<u>Módszer:</u> tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> tervező-sablon, színes filcek, színesceruzák	

Befejező rész:		5'
Meséről kapott benyomások, gondolatok megbeszélése Eszközök elpakolása Kézmosás, takarítás Jutalmazás	<u>Módszer:</u> megbeszélés, tevékenykedtetés <u>Eszköz:</u> „varázsládikó”	

